

[Alfred Jensen.]

tinget befinder sig i den stilling, at det som arbejdsgiver skal afgøre, hvilke lønninger tjenestemændene skal have, må det også have krav på at få alle de oplysninger, der kan gives i denne forbindelse, dels om, hvad der er krævet, dels om, hvilke motiveringer der er fremført. Nu må vi altså nøjes med den motivering, den højtærede finansminister har givet: at det, det drejer sig om, er at give tjenestemændene løntillæg, der så nogenlunde svarer til de forskydninger, der er sket i arbejdernes lønninger — der tales her især om de stigninger, der skete som følge af overenskomstaflutningen i dette forår.

Den forklaring kan man naturligvis lade sig nøje med, men det forekommer mig ikke, at den er særlig holdbar, og jeg synes ikke, det er muligt at foretage den sammenligning, man uvilkårligt føler trang til at gøre efter en sådan bemærkning i den skriftlige fremsættelse. For det er meget vanskeligt at drage en sammenligning mellem det mæglingforslag, der blev ophøjet til lov, og det lovforslag, der foreligger her. I lovforslaget er der tale om temmelig store lønforhøjelser til dem med de største lønninger.

Med det mæglingforslag, vi behandlede her, forholdt det sig omvendt. Det indeholdt lavtlønstillæg — ganske vist efter arbejdernes opfattelse ikke tilstrækkelige — men der var praktisk talt intet tillæg til de arbejdere, som havde de største lønninger. Der var enkelte grupper, som ved forhandling i underorganisationerne havde sikret sig indrømmelser, men i mæglingforslaget var der praktisk talt intet tillæg til dem med de største lønninger. Her er det omvendt; her foreslås mægtige forhøjelser til de store lønninger, og alene af den grund er det ret urimeligt, at man forsøger at motivere lønforhøjelserne med det, der blev givet arbejderne ved mæglingforslaget.

Dernæst forekommer det mig også noget urimeligt, at man tager sit udgangspunkt i det mæglingforslag, der blev ophøjet til lov. Det forekommer mig urimeligt, fordi vi jo dengang her i tinget ikke havde til opgave at tage hensyn til, om de lønninger, der var indeholdt i dette forslag, var rimelige og forsvarlige. Vi havde at tage stilling til, om man ville ophøje dette forslag til lov eller ej, og jeg vil tro, at der er adskillige i

dette ting, der har den opfattelse, at de, der oppebærer de laveste lønninger ude i det private erhvervsliv, egentlig burde have haft større lønforhøjelser, end de fik. På denne baggrund er det lidt urimeligt, at man overfører lønforhøjelserne fra det private erhvervsliv til tjenestemændene.

Endvidere mener jeg, at som det hele har udviklet sig, må folketinget, når et forslag af denne art fremsættes, ikke alene skele til, hvad der er givet det private erhvervsliv. Det må også skønne over, om de lønninger, der bydes, er rimelige, og det må skønne over, om de motiveringer, der fremføres af organisationerne, har en sådan vægt, at man vil fravige den retningslinie, som er gældende i de overenskomster, der gennemføres, enten det nu sker ved en godkendelse blandt arbejderne eller ved et mæglingforslags ophøjelse til lov.

Jeg ønsker altså, at vi tager stilling til problemerne udfra andre synspunkter og andre udgangspunkter end dem, ministeren og regeringen har lagt til grund, og ønsker, at der må komme mere oplysende materiale frem, inden vi kommer til anden behandling.

Yderligere vil jeg gerne sige, at det forekommer mig, at disse hvertandetårige forslag bliver mere og mere udviklede, mindre og mindre overskuelige, og at, hvis det er rigtigt, hvad der her siges, at man i lønningsskommissionen er enig om, at der for fremtiden skal være lige løn for lige arbejde, så fatter jeg ikke, at man ikke tager skridtet fuldtud allerede nu ved et forslag af denne art. Hvorfor skal man gøre forskel med hensyn til alder og ægteskabelig stilling, eller jeg må hellere sige forsørgerstilling? Det forekommer mig urimeligt, at man opretholder denne forskel. Når man kommer med et forslag af midlertidig karakter, der skal gælde for et par år, forekommer det os, at man burde handle efter det, man er enig om i kommissionen, og det kan ikke ske for hurtigt, at man får brudt staven over det ulighedsprincip, der er i lønningslovens opbygning.

Jeg mener altså, at vi burde være gået et skridt videre her, men det er jo muligt, at andre rejser spørgsmålet i lønningssudvalget, og at forslaget vil få et andet udseende ved anden behandling.

Jeg vil iøvrigt sige, at vi er velvilligt ind-